

ŠŤASTNÉ PŘÍBĚHY Z ČUMÁKOVA

Jiřina Salaquardová

Šťastné příběhy z Čumákova

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jiřina Salaquardová
Šťastné příběhy z Čumákova – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ŠŤASTNÉ PŘÍBĚHY Z ČUMÁKOVA

Jiřina Salaquardová

 CPRESS

Tady jsou některá věnování k této knížce.
Kdo ji komu věnoval.

Všem kámošům v mraveništi (mravenec)
Našim lidem (vaši psi)
Filharmonickému orchestru! (kos Viktor)
Hvězdám na nebi, i když jsou to možná jenom baterky na
modrém papíru, my to nemáme ještě přesně prozkoumané
(myši)
Potoku vlnce po vlnce, kde se houpáme jak v bavlnce (ryby,
raci, čolci, mloci)
Věnování pro vesnice: Ježov, Ježkov, Ježkovice (ježek)
Nádrži plné dešťovky (vlašťovky)
Trávě tak vysoké, že dělá vlny (srnčata a srny)

Můžete ale vymyslet vlastní věnování a napsat ho sem:

.....

Nebo si ho jen pomyslet.

Dopis z Čumákova

Pozor! Píší vám obyvatelé Čumákova. To je takové místo, kde žijeme. A my žijeme v podstatě všude, takže Čumákov je vlastně taky všude.

Posíláme pozdraveníčko, abyste věděli, že je to knížka o nás.

Sice jsme se u toho psaní strašně pohádali, protože někdo chtěl místo Čumákov radši Zobákov nebo Čenichov, Pazourov, Kopytovice nebo tak nějak, a někteří se strašně urazili, že nemají čumáky, ale čumáčky.

Ale Čumákov je nejlepší! Protože je to veselé místo, kde vždycky všechno dobře dopadne.

KRTEK

Kdo má hodně tet,
jede na výlet

Zvířata žijí na zemi, nad zemí a pod zemí. Krtek žije převážně pod zemí. Kdo zná nějaké odlišné krtky, například krtky, kteří poletují v hejnech a vesele krákorají, ať se nad tím ještě trochu zamyslí. Tak pět až osm hodin.

Krtek je většinou černý. To ví každý. Má lesklý černý kožíšek, přiléhavý jako dres, a je velký asi jako středně velká pastelka. Kdo neví, jak velká je středně velká pastelka, ať si najde pravítko, na něm (asi tak uprostřed) je napsáno „takhle je velká středně velká pastelka“ – a změř si to.

A pozor. Kdo zná nějaké jiné krtky, třeba růžové nebo pruhované, ten právě vyhrál první místo v soutěži *Návštěvo z Marsu, vítáme tě na Zemi!*

Krtek je silák, hubeňourku mu pro jistotu nikdo neříká. Má čtyři silné tlapy, těm předním by se dalo říkat ruce, ale taky jim tak nikdo neříká. Na nich má pevné drápy. Proto si umí pod zemí rychle hrabat cestičky a chodby. Když narazí na nějaký kámen, vezme to dokola nebo odbočí. A protože má dobrý čich i sluch, pozná na dálku, kde je to pod zemí bezpečné a čemu a komu se má vyhnout. Hlínu před sebou hrne celým tělem, dokonce i hlavou! A kdo teď řekne, že má doma nejchytřejšího krta na světě, chytřejšího než všichni ostatní poměrně natvrdlí krtci, protože ten jeho nosí na hlavě přilbičku – tak ten vám určitě říká (jojojo) pravdičku. Ten má v růžích akorát tak plastového hasiče a hasičku.

Krtek má sice pevné kosti, a dokonce i tvrdou hlavu, nedá se však říct, že by byl vyloženě tvrdohlavý. Protože kdo je tvrdohlavý, ten má tvrdohlavou povahu. Chová se tak. Chová se tvrdohlavě. Často se hádá, často se zlobí a uráží, říká *ne* místo *ano* nebo *možná* a nikdy nechce uznat, že má druhý člověk aspoň trochu pravdu. Také dělá různé našťavané obličejy, různé naschvály. Tvrdohlavost je vlastnost. Kdo chce vidět tvrdohlavého člověka, ten ať chvíli číhá, tedy bystře pozoruje okolí. Tomu se mezi odborníky říká *být na číhané*.

No a kdo má hodně tet, jede na výlet. Jedna teta (Květa) se velice těšila na prázdniny. Na Honzu a na Marušku. Všimněte si, že ne na Jeníčka a na Mařenku, to by byla jiná píseň. Už od jara počítala a zpívala si: březem, dubem, květem, červen... A hejhop přes příkop: už zítra! Zítra rovná se prázdniny.

Honza s Maruškou přijeli hned ráno. Teta byla dobrodružná a za takovou tetkou, to se jezdí samo. Neříkala: neskákat (zlomíte si nohu), nelézt na stromy (zlomíte si ruku), neprát se (zlomíte si nos), nelechtat se (vlétne vám do úst motýýýl), nejíst nic studeného (zmrznete) ani nic horkého (shoříte). Nene, nikdy.

Kousek za domem je zahrada a sad, sadem teče potok. Honza s Maruškou postavili hned první den na louce stan, nanosili do něj karimatky a spacáky – a teta navečer nanosila mnoho palačinek a tři baterky.

Dnes přespí všichni venku. Kdo řekne „to je toho, já spím venku každě den!“, toho nechte mluvit, ale jen když se jmenuje Alík nebo Micka.

Snědli palačinky, dívali se na hvězdy a pak už jen zívali. A teta že si lehne jako strážkyně obydlí do předsínky, jenom pod stříšku, pěkně na karimatku.

Krtci v noci vyhrabují hlínu z chodbiček a vyhazují ji ven. Taky žádná novinka. Doma pak mají znamenitý pořádek, zato

krtinců je ráno plná louka. Ale to nevadí, oni ji tak trochu nakypří. Aspoň se v noci podívají nad zem, připomenou si, jak krásně tam voní vzduch. Na hvězdy nedohlédnou, ale vědí o nich!

A tento krtek, o kterém je od začátku řeč, to je doopravdy komik. Skoro bylo slyšet, jak se na ten úklid těší, jak se rozcvičuje, jak si protahuje svaly, leští si drápy, jak se rozdýchává – a pak už jen hrabe, hrabe a hrabe. Jenže co to? Překážka. Nepřekonatelná překážka!

„Uhni.“ „Ne!“ „Běž pryč.“ „Ne! Ty běž pryč.“ „Nejdu!“ „Uteč!“ „To zrovna!“

Krtek hrabal celou noc. Kopal do podlázky a karimatky, kopal tetku do nohy, do druhé nohy, do zad, do ramene, drcal do ní hlavou, bouchal ji prackami a hrabal a hrabal až do svítání. Taková odvaha!

Ráno teta: „To byla noc! To je i na mě moc.“

Tak přece jen jsou mezi krtky tvrdohlavci. Jinak jsou to savci a hmyzožravci. Neustoupili ani jeden. A přitom by stačilo málo. Jenže teta si na to prý v noci nevzpomněla!

Nějaká novinka? Ano. Až ráno prozradila, že když byla mladší a hodně cestovala po mnoha zemích, po dolinách a po skalínách, po horách a po lučinách, naučil ji tam někdo, co se musí krtkům před spaním pod hvězdami říct.

Člověk se musí naklonit až k zemi, jako by se ukláněl. Potom na to místo zařukat. A potom srozumitelně zvolat: „Urozený, vzácný krtku. Dovol mi tady dnes spát! Děkuji.“ Prý to umí zvolat skoro v patnácti jazycích.

